

Roky jdou dál

Netto

kápo 2 (v D dur)

Tenkrát nad ránem v modři sluneční,
v závoji, jak padlej sníh,
vůně růží, tisíc přání a kolem nás jen smích.
Známou píseň na kůru tajemnej hlas pěl,
jako malej kluk já v tý chvíli se před oltářem chvěl.

R: Roky jdou dál (roky jdou dál), čas hrany svál,
dým se rozplývá, jak si s ním vítr hrál.
Vzpomínám svým (vzpomínám svým) nedávám spát,
že čas hrany svál, nedávám znát.

Jak jsem předeslal, rok se s rokem vzal
a za pár let jich bylo víc,
náruč růží láskou piplanejch, nechtěla snad nic.
Každej den doušek z pramene snů těm lístkům sílu dá,
všední den na pouti křížový jako test teď sílu má.

R:

Dneska nad ránem v modři sluneční,
v závoji, jak temnej stín,
jako tehdá někdo píseň hrál a já tu zase stál.
Jenže byl jsem sám a všední den byl by svátečním,
dvojjedíní střídá samota v proudu smutečním.

R:

R: Jé, roky jdou dál...
+ že čas hrany svál, nedávám znát.